

vystaven trapné nejistotě, když by se zprostředkovateli, majícímu výhradné postavení, z jakéhokoliv důvodu nepodařilo zprostředkovati zamýšlený prodej. Proto jest nutno přiznati soudu právo, aby podle okolností jednotlivého případu určil, která lhůta jest přiměřená. Po uplynutí soudem za přiměřenou uznané lhůty pak není komitent již výlučně vázán na původního zprostředkovatele a smluvenou výhradnost zprostředkovatelské smlouvy jest pokládati za uhaslou. V souzeném případě byla nemovitost žalované strany žalobci dána dne 7. srpna 1933 k výhradnému zprostředkování prodeje bez časového obmezení. Žalobce připouští, že se mu nepodařilo prodej této nemovitosti zprostředkovati. Teprve dne 9. března 1936 prodali žalovaní svou nemovitost bez žalobcova zprostředkování, avšak nikoli za 120.000 K, kterážto cena byla ve zprostředkovatelské smlouvě ze dne 7. srpna 1933 označena jako nejnižší cena nemovitosti, za kterou byl žalobce zplnomocněn prodati, nýbrž za cenu daleko nižší. Z toho všeho jest patrné, že žalovaným v daném případě nešlo o to, aby s obejitím zprostředkovatelské smlouvy připravili žalobce o provisi, nýbrž že se odhodlali k uskutečnění prodeje až teprve po marném více než 2½letém vyčkávání. Lhůta 2½ roku, kterou žalobci fakticky k provedení jeho úkolu přenechali a během které žalobci se nepodařilo najíti vhodného kupce, jest podle názorů soudu v daném případě přiměřená. Žalobní nárok není tudíž po právu.

Čís. 17430.

Byla-li v usnesení, jímž byl ve sporu o rozluk u manželství ustanoven žalované straně, jejíž pobyt není znám, opatrovník a v ediktu (§ 117, odst. 1 c. ř. s.) označena rozepře jako rozvod manželství od stolu a lože, nebyl žalované straně pro spor o rozluk u vůbec ustanoven opatrovník (§ 116 c. ř. s.) a žaloba na rozluk u jí nebyla doručena (§ 118, odst. 1 c. ř. s.). Jde tu o zmatečnost podle § 477 č. 4 a 5 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 19. října 1939, Rv I 1075/39.)

K žalobě o rozluk u manželství vydal procesní soud toto usnesení: »Žalobkyně Růžena P., dělnice, Ž. u N. podala na žalovaného Čenka P., dělníka, naposledy v P. u K., žalobu na rozvod od stolu a lože. Rok k ústnímu jednání byl ustanoven na den 22. září 1938 o 10.30 hod. dopolední, v jednacím síni 77, I. patro. Poněvadž není známo, kde se žalovaný zdržuje, ustanovuje mu soud Dr. Alfréda M., advokáta v P., za opatrovníka, který ho bude zastupovati na jeho nebezpečení a náklady, až se sám přihlásí nebo pojmenuje soudu zmocněnce.« Toto usnesení bylo doručeno zástupci žalobkyně a se žalobou opatrovníku žalovaného, bylo vyvěšeno na soudní desce procesního soudu a uveřejněno v Úředním listě ze dne 25. června 1938. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů a uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle § 117 (1) c. ř. s. jest zřízení opatrovníka, jeho jméno a bydliště a stručný obsah spisu, který se má doručiti, s označením procesního soudu a rozepře vyhlásiti ediktem. Podle § 118 (1) c. ř. s. platí doručení za vykonané tím, že se edikt vyvěsí na soudní desce a že na to se písemnost dodá opatrovníkovi. Byla-li v řečeném usnesení (ediktu) rozepře označena jako rozvod od stolu a lože, ač šlo vskutku o rozluky manželství, jest na věc hleděti tak, že jednak pro projednávaný spor o rozluky manželství nebyl vlastně předepsaný edikt vůbec vydán, jednak nebyl žalovanému pro spor o rozluky ustanoven opatrovník. Žaloba nebyla proto žalovanému ani podle § 118 (1) c. ř. s. doručena. Opominutí doručení je nezákonností, nečiní však řízení zmatečným, byl-li žalované straně zřízen opatrovník (rozh. č. 848 a 10128 Sb. n. s.). O takový případ tu však nejde, poněvadž podle vylíčených úvah nebyl žalovanému pro spor o rozluky manželství zřízen opatrovník. Byla tudíž opominutím doručení žaloby žalovanému odňata možnost před soudem projednávat. Žalovaný, jehož pobyt jest neznámý, měl býti podle § 116 c. ř. s. zastoupen opatrovníkem. Jde proto o zmatečnost podle § 477 č. 4 a 5 c. ř. s.

Čís. 17431.

Ujedná-li vlastník domu s domovníkem, že výlohy spojené se správou domu budou domovníkovi hraditi přímo nájemníci, jde o změnu ustanovení § 9 zák. č. 82/1920 Sb. z. a n., jež vyžaduje formy písemné (§ 15, věta druhá uved. zák.). Byla-li již smlouva splněna, má nedodržení písemné formy jen ten význam, že jest vyloučena kondice podle § 1432 obč. zák.; mimo to splněním smlouvy zaniká závazek vlastníka domu a domovník není oprávněn požadovati po druhé placení hotových výloh.

(Rozh. ze dne 19. října 1939, Rv II 302/39.)

Žalobkyně přednesla, že obstarávala domovnícké práce v novostavbě žalovaných, zejména čištění domu, který má 6 poschodí. K tomuto čištění potřebovala žalobkyně mýdlo, sodu, hadry, smetáky, košťata, cídící a jiné potřeby, na kteréžto čistící potřeby jakož i na dříví a uhlí k ohřívání vody vynaložila týdně nejméně 8 K, tedy za rok 416 K a za 3 léta 847.20 K hotových výloh. Poněvadž žalování na tyto výlohy žalobkyni nic neplatí, navrhuje její solidární odsouzení k zaplacení uvedené částky. Prvý soud uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. D ů v o d y: Žalobkyně sjednala se žalovaným ústní domovníckou smlouvu, podle níž nájemníci měli platiti žalobkyni za čištění měsíčně 10 K z 1 kanceláře (obchodní) místnosti, 20 K ze 2 kancelářských místností nebo z dvoupokojových bytů a 25 K z třípokojových bytů včetně klíčného. Žalobkyně byla upozorněna, že v těchto poplatcích jest zahrnuta úplata za čistící prostředky, jako mýdlo, kartáče, hadry